

U ime svih kojima je profesor Budimac bio nastavnik i profesionalni i akademski blizak saradnik, pa i prijatelj, istakao bih neke bitnije momente njegovog profesionalnog života ali i nadasve specifične, osobene i jedinstvene ličnosti.

Od studentskih dana se isticao svojom originalnošću, nekonvencionalnošću kao i kvalitetima koji krasi vrhunskog intelektualca i svestranu ličnost. Prve naučne radove je počeo da publikuje kao student 4. godine studija kao član naučne grupe za funkcionalne programske jezike koju je vodio prof. Vojislav Stojković sa Univerziteta u Beogradu. Nakon toga je nastavio da se intenzivno bavi naučnim radom i na magistarskim i doktorskim studijama. Bez pretencioznosti, slobodno ga možemo smatrati pionikom prave informatike na našem fakultetu.

Na Prirodno-matematičkom fakultetu je čitav svoj radni vek posvetio usavršavanju i inoviranju planova i programa na informatičkim studijama i kvalitetnom bavljenju naučnim radom. Kao pravi vizionar zalagao se za uvođenje svetskih standarda u nastavne i naučne procese i aktivnosti koje su se bazirale na nekoliko značajnih međunarodnih projekata. Sve vreme je predano i posvećeno obavljao nastavne, naučne pa i administrativne poslove i aktivnosti i konstantno inovirao predmete na kojima je držao predavanja.

Većina studenata je obožavala njegova unikatna, interesantna, kvalitetna i izazovna predavanja i važio je za jednog od najomiljenijih nastavnika. O tome svedoče i brojni dirljivi izrazi saučešća koje su bivši studenti brojnih generacija, kako iz zemlje tako i iz dijaspore, uputili porodici. Velika grupa studenata generacije 1992. ga je nazivala jedinom svetlom tačkom u njihovim životima u vreme najveće krize i sankcija u našoj zemlji.

Profesor Budimac je bio dugi niz godina Šef katedre za računarske nauke, Šef Računskog centra, kao i član nekoliko fakultetskih i univerzitetskih tela. Posedovao je savršeni osećaj kako i na koji način se ophoditi prema kolegama i saradnicima i kako od svakog saradnika izvući maksimum i u nastavnom i u naučnom smislu.

Iako je ponekad delovao tvrdoglavo i nepokolebljivo u svojim stavovima, namerama i komunikaciji, u suštini je bio vrhunski intelektualac, osoba otvorenog uma, samo svoj, ali i pun razumevanja za tuđe mišljenje i stavove.

Mada u suštini povučen, u akademskom svetu nenametljiv i skroman, profesor Budimac je ostvario zavidne naučne rezultate u međunarodnom kontekstu iz najsavremenijih oblasti informatike i računarstva. Bio je jedan od glavnih inicijatora i predlagača, a kasnije i lidera dugogodišnjeg DAAD projekta sa kolegama sa Univerziteta Humbolt u Berlinu i brojnih univerziteta iz regiona. Osnivač je jedinstvenog seminara SQAMIA koji je prerastao u tradicionalno okupljanje istraživača u oblasti kvaliteta softvera iz mnogih zemalja.

Većina sadašnjih profesora i starijih asistenata sa Odseka za informatiku kao i druge njegove kolege ali i prijatelji sa Departmana imali su taj profesionalni, naučni ali i lični izazov da ga

poznaju, da akademski i životno sazrevaju uz njega, da dele i dobro i loše. Otišao je prebrzo a mogao je još kvalitetno da doprinese radu i aktivnostima na Odseku za informatiku. I kako jedna koleginica sa Elektrotehničkog fakulteta u Beogradu reče: „Ovo je veliki gubitak i za celu srpsku IT zajednicu, koja će ga po dobru pamtiti.“

Njegovi najmiliji, ali i mi njegove najbliže kolege i saradnici ćemo sada morati da nastavimo život bez njegovog fizičkog prisustva, ali sa sećanjem na njegov vedar duh, inovativnost u svim aspektima života kao i velike i kvalitetne doprinose koje je dao nastavnim i naučnim aktivnostima na informatici na Prirodno-matematičkom fakultetu.

Meli lično neizmerno je žao što sam tek nakon Zoranove smrti stvarno shvatio koliko sam od njega naučio i šta mi je značio u ličnom i profesionalnom životu. Njegov specifičan humor, vedrina, stil u nastavi i javnoj komunikaciji je nešto što sam i nesvesno pokušavao da usvojim (naravno sa mnogo manje uspeha). To što je cenio suštinske vrednosti i koncepte nasuprot prolaznim tehnologijama i „modama“ je imalo ključni uticaj na moj (i ubeđen sam ne samo moj) pristup poslu, pa i životu uopšte. Prema nama članovima njegove katedre se odnosio kao prema „skupu slobodnih ljudi koji misle svojom glavom“ (njegove reči), i verujem da nam je prvenstveno zbog toga svima bila čast da nam bude rukovodilac. Bilo je tu još mnogo profesionalnih i životnih lekcija.

Završio bih jednim delom duže izjave bivšeg studenta koji je u softverskoj industriji izgradio zavidnu karijeru „...na mene je Zoran baš zbog tog nekonvencionalnog stava, manjka fensi odela, polo majica, košulja, pa čak i famozne kreste usadio veru u to da radom i požrtvovanjem imaš šansu da uspeš!...“